

til dette bestemte Øjemed. I Lov af 18. Juni 1870, hvor Statens Ret til at foretage denne Disposition udtrykkelig er hjemlet, tales der intet som helst om, i hvilket Øjemed Inddragningen af Midlerne i Statskassen kan ske. Der staar, at naar de og de Forudsætninger ere til Stede, „bliver det ved Finansløven eller særlig Lov at bestemme, hvorledes den eventuelle Forøgelse af et saadant Overskud skal komme Staten til gode, ligesom det, naar de to nævnte Afdelingers Forpligtelse ganske ophører, paa samme Maade bestemmes, hvor meget der af deres Overskud kan indbetales i Statskassen.“ Dette er rent og klart. Spørgsmaalet drejer sig alene om, hvor meget Staten efter Omstændighederne passende kan inddrage i Finanskassen, uden at der i mindste Maade er udtalt nogen som helst Forudsætning om, at det skulde ske i noget bestemt Øjemed. Jeg vil tilføje, at rent historisk set er der saa meget større Berettigelse for Statskassen til at staa ganske frit, som de Livsforsikringsanstalter, der eksisterede tidligere, og som vare oprettede under Statens Garanti, have medført store finansielle Ofre for Staten, Ofre saa betydelige, at jeg er tilbøjelig til at tro, at de Midler, som nu inddrages, næppe ere større, end at de, Rente og Renters Rente medregnet, yde Ækvivalent for de Tab, Staten tidligere har lidt. Der er derfor heller ikke i de Forhold, der ere gaaede forud for Loven af 1870, noget, som kunde tale mod, at denne Disposition nu foretages.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ellinger: Jeg har ikke i mindste Maade bestridt den formelle Ret for Statskassen til at tage disse Millioner, men jeg vil tilføje, at det er ganske naturligt, at man i Datidens Love vanskelig kunde skrive andet, end at Pengene skulde gaa ind i Statskassen. Den Gang var man jo ikke herhjemme kommen ind paa Alderdomsunderstøttelse, Folkeforsikring og den Slags Ting, som vi senere ere komne ind paa. Og den ærede Minister vil vistnok ogsaa indrømme mig, at naar der er Tale om at anvende disse Penge til et vist Statsformaal, er det naturligere at anvende den paa Løsningen af et Forsikringsspørgsmaal end til noget, der aldeles ikke vedrører den Sag. Endvidere skal jeg tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at

det jo er meget muligt, at den nedsatte Kommission kommer til det Resultat, at en Folkeforsikring skal udøves gennem Statsanstalten, og det er da ogsaa muligt, at Livsforsikringsanstalten til den Tid — vi vide jo ikke, under hvilke Former en saadan ny Folkeforsikring skulde udøves — vilde være heldig stillet ved at have en Reservefond, som var større end den, den vil faa efter det foreliggende Lovforslag.

Jeg finder det derfor uforsigtigt, da der ikke i dette Øjeblik foreligger nogen som helst Nødvendighed derfor, at fjerne disse 11 Mill. Kr. Naar Hensyn tages til de Forhold, der kunne ventes at ville komme frem i de kommende Aar, vil jeg anse det for heldigst at vente. Hvis Statskassen vilde tabe noget betydeligt ved at vente, var det en anden Sag. Men jeg skal henstille, at man venter, indtil man fuldt ud kan overskue de Forhold, jeg har tilladt mig at berøre.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til 2den Behandling.

vedtoges uden Afstemning.

Anders Nielsen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Finansudvalget.

Uden Forhandling og Afstemning *vedtoges dette Forslag.*

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Undervisning i Sundhedslære.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2603 ff.)

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Sveistrup): Derom kan der vel ikke være nogen Tvivl, at Sundheden er et af Mennekens ypperste Livsgoder, i alt Fald naar vi se paa de ydre Goder, og dersom den Sætning er rigtig — og den vil vel ikke blive bestridt fra nogen Side i denne Sal — at vi lære for Livet og ikke for Skolen, da er det jo ogsaa klart, at det vil være